

Jag kommer aldrig att glömma den 27 juni 2007. Jag arbetade min första dag som säljare på Expert och hade precis sålt min första plasma TV. Jag var väldigt stolt.

Klockan 14.00 slutar mitt hjärta att slå. Jag är 18 år, frisk och vältränad. Och jag får ett hjärtstillestånd. Helt utan förvarning.

En kund i butiken ser vad som händer och påbörjar hjärt- och lungräddning. Mina arbetskamrater ringer snabbt till 112. Jag har tur. Ambulansen är i närheten och är på plats inom 3 minuter. Jag får direkt två elchocker med hjärtstartare. Hade jag fått hjärtstopp på vintern hade de troligtvis inte hunnit fram i tid. Då finns inga ambulanser på orten. Nu är det sommar och jag överlever.

3 dagar senare vaknar jag upp på sjukhuset. Mina föräldrar och en läkare berättar vad som hänt. Själv minns jag ingenting.

Idag lever jag nästan som vilken 20-åring som helst. Jag umgås med vänner, arbetar och gör allt annat som är kul att göra. På utsidan ser jag ut som alla andra. Skillnaden sitter på insidan. Jag har ett stort ärr på vänstra sidan av bröstet, där finns en ICD inopererad. ICD'n gör att jag inte kan gå igenom metalldetektorer, inte kan dyka djupare än 10 meter eller utöva sporter där den kan skadas, t ex brottning och boxning. Fast fotboll spelar jag ändå lite då och då. Jag måste ju få leva lite.

Idag tänker jag inte så mycket på mitt hjärtstopp. Självlärt påminns jag då och då när jag ser mitt ärr. Jag tänker mer på alla de tillfälligheter som gjorde att jag överlevde. Att det fanns en person som hade HLR-utbildning och mod, att ambulansen fanns så nära. Hur stor är chansen att det ser ut så nästa gång någon får ett hjärtstopp? Det borde inte ha varit en tillfällighet att jag överlevde. Om fler kunde hjärt- och lungräddning och köpte en hjärtstartare så behöver man inte lita på tillfälligheterna. Bara på att någon vågar hjälpa.

Linus Olsson

Idag 20 år, tack vare andra.